

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. София , 09.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на петнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

при участието на секретаря Валентина И. Колева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20211001000048 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 във вр. с 624, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 2.12.2020 г., подадена по пощата на 1.12.2020 г., на ищеца Н. Т. против решението от 10.11.2020 г. по търг. дело № 2561/2019 г. на Софийския градски съд, VI-21 състав, с което:

- са отхвърлени предявените срещу ответника „Глобал Консулт БГ“ ЕООД искове по чл. 95 ЗАПСП за заплащане на общата сума 1 489,74 лв., представляваща обезщетение за вреди от нарушение на авторските права на ищеца върху фотографията „Верона от замъка Сан Пиетро“, разгласена на 22.10.2012 г., извършено от ответника в периода 11.11.2015 г. – 17.03.2016 г., който използвал фотографията на Интернет страницата си с цел реклама на туроператорска дейност без разрешение и съгласие на автора и без да го посочи за такъв, от които: 704 лв. – пропуснати ползи под формата на неполучено авторско възнаграждение, 300 лв. – претърпени загуби под формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, 39,60 лв. – загуба под формата на платени нотариални такси и 196,14 лв. – лихви за забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи, както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250 лв., представляващи част от общо претендирано обезщетение от 1 000 лв., и

- ищецът е осъден да заплати на ответника на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 600 лв. – съдебни разноски.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел за недоказано, че ищецът е автор на процесната фотография и, че е претърпял претендираните вреди. Това се дължало на допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с незачитане на особения процесуален ред за събиране и оценка на доказателствата по Регламент /ЕО/ № 861/2007 г. за създаване на европейска процедура за иски с малък материален интерес, чиито основни положения са свързани с въвеждането на изцяло писмена ускорена и формализирана процедура, при която устното изслушване се провежда по изключение, в която се използват максимално необременяващи за страните доказателства, като са допустими и писмени показания на свидетели, вещи лица и страни. Твърди се, че в противоречие на тази автономна процедура било виждането на съда, че следва да прилага националните правила по ГПК относно допустимостта на доказателствата и оценката на доказателствената им стойност. Сочи се, че съдът не е взел предвид представените веществени доказателства, вкл. представените в електронна форма, както и представените писмени свидетелски показания. Твърди се, че авторството на ищеца относно процесната фотография било доказано от това, че тя била публикувана в професионалното му портфолио, като първоначално била публикувана в неговия блог „Daily HDR“, след което е мигрирала на сайта „Sumfinity“ в албума „Италия“, също авторски на ищеца. И на двете места било ясно означено и обяснено кой е авторът на фотографията, кога и къде е снимана, а това било посочено и на страницата на друг негов личен уебсайт, посочен по делото. Сочи се, че ответникът не провел насрещно доказване, че друго лице е публикувало по-рано фотографията от ищеца, с което презумпцията по чл. 6 ЗАПСП останала необорена. Твърди се, че пропуснатите ползи са доказани, като се отчете, че той е гражданин на Германия, поради което меродавни са пазарните цени в тази държава. Твърди се, че неправилно е прието от съда и, че претендираното обезщетение за заплатено адвокатско възнаграждение за доброволно уреждане на спора не е пряка и непосредствена последица от процесното нарушение, тъй като извънсъдебната помощ била необходима, защото след нея нарушението било преустановено, чрез нея били обезпечени спешно доказателства и бил направен опит да се уреди спора доброволно, с което да се предотвратят понататъшни щети под формата на разноски за двете страни. Поддържа се и, че са доказани претендираните неимуществени вреди.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да уважи предявените иски, както и да му присъди направените разноски по делото.

Въззиваемият „Глобал Консулт БГ“ ЕООД – ответник по исковете – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение, а обжалваното с нея решение – в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Н. Т., гражданин на Германия, с исков формуляр от 4.01.2019 г., подаден по реда на Регламент (ЕО) № 861/2007 г. за създаване на европейска

процедура за искиове с малък материален интерес, с който срещу „Глобал Консулт БГ“ ЕООД е бил предявен иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на общата сума 1 489,74 лв., представляваща обезщетение за вреди от нарушение на авторските права на ищеца върху фотографията „Верона от замъка „Сан Пиетро“, разгласена на 22.10.2012 г., извършено от ответника в периода 11.11.2015 г. – 17.03.2016 г., който използвал фотографията на Интернет страницата си с цел реклама на туроператорска дейност без разрешение и съгласие на автора, заедно със законната лихва от предявяване на исковите до изплащането, от които: 704 лв. – пропуснати ползи под формата на неполучено авторско възнаграждение, 300 лв. – претърпени загуби под формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, 39,60 лв. – загуба под формата на платени нотариални такси и 196,14 лв. – лихви за забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи за периода 17.03.2016 г. – 3.01.2019 г., както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250 лв., представляващи част от общо претендирано обезщетение от 1 000 лв.

Ищецът твърди, че е професионален фотограф и автор на фотографията „Верона от замъка Сан Пиетро“, която била създадена през 2011 г. и разгласена на 22.10.2012 г. на Интернет блога на ищеца „Daily – HDR“ /www.daily-hdr.com/ и преместена впоследствие на 6.02.2014 г. на авторския Интернет сайт на ищеца „Sumfinity“ /www.sumfinity.com/, в албума „Италия“, като и в двете публикации ищецът бил посочен като автор. Твърди, че без разрешение на ищеца ответникът е използвал фотографията, за да рекламира туристически услуги на своя Интернет сайт /<http://www.globaltour.bg/>, като снимката била използвана на 11.11.2015 г. и до 17.03.2016 г., с което са нарушени авторските права на ищеца. Твърди, че в причинна връзка с това нарушение са настъпили вреди – пропуснати ползи в размер на възнаграждението, което фотографът би получил при правомерното използване на фотографиите, чиито средни цени са установени в ежегодния сборник на Съюза на професионалните търговци на фотографии – Фотографни хонорари, издаван в Германия, или пропуснатото възнаграждение от 360 евро, което се равнявало на 704 лв. Освен това ищецът направил разходи за нотариални такси за обезпечаване на доказателства в размер на 39,60 лв., както и разноски в размер на 300 лв. за наемане на адвокат, чиито услуги били необходими, за да се квалифицира нарушението съгласно българското право, да се изготвят покани и да се договаря извънсъдебно с ответника.

По делото са представени от ищеца на електронен и хартиен носител съобразно чл. 184 ГПК следните документи: **1)** копие от страница в Интернет сайта „Whois – identity for everyone“, съдържаща информация за това, че сайтът www.sumfinity.com е регистриран на 26.01.2013 г. от ищеца Н. Т., а хостингът е предоставен от датското дружество „ASCIO TECHNOLOGIES INC“; **2)** копие от заглавни страници на сайтовете www.sumfinity.com и www.daily-hdr.com, съдържащи представяне на ищеца като фотограф и портфолио от снимки; **3)** копие от страница от сайта www.daily-hdr.com, съдържащо публикувана на 29.10.2012 г. фотография, с текст на английски език, според който заснетото е пейзаж от гр. Верона, Италия, заснет от замъка „Сан Пиетро“ /л. 19 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/, **4)** копие от страници от сайта www.sumfinity.com, съдържащи публикувана фотография с текст на английски език, според който заснетото е пейзаж от гр. Верона, Италия, заснет от замъка „Сан Пиетро“, като са посочени технически данни – време на заснемане /септември 2011 г./, данни за фотоапарата и настройките му, както и за използвания софтуер /л. 20 – 22 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **5)** копие от страници от Интернет сайта www.globaltour.bg, в които е посочено, че сайтът е собственост на ответника „Глобал Консулт БГ“ ЕООД, общи условия за организирани от него туристически пътувания, както и списък от

предлагани от него дестинации, измежду които и Италия /л. 28 – 29 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **6)** копие от страници от същия сайт на ответника, съдържащи предложение за организирано туристическо пътуване с наименование „Нова година 2016 г. във Венеция“ с цена от 645 лв., онагледено с редица фотографии, измежду които и процесната /л. 30 – 31 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **7)** копие от страница от същия сайт на ответника, представяща условията на същото пътуване „Нова година 2016 г. във Венеция“ с начална дата на пътуването 30.12.2015 г., като е посочено, че страницата е отворена на 11.11.2015 г. /л. 35 – 36 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **8)** копия от страници от сайта <https://help.archive.org>, съдържащи информация за Интернет архиватора „Wayback Machine“ /л. 46 – 55 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **9)** копия от електронна кореспонденция между страните /л. 59 – 60 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **10)** копия от страници от Интернет сайта <http://bvpa.org>, собственост на BVPA – Федералния съюз на професионалните търговци на фотографии /л. 61 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **11)** извадка от първа страница и указателя на съдържанието на “Bildhonorare” /л. 62 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **12)** извадки от MFM таблици – общи условия и онлайн употреба с превод на български език /л. 64 – 68 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **13)** копие от калкулация на цена на фотография от платформата „Getty Images“ (<https://www.gettyimages.com/>) + копие от цената на фотографията на сайта на ищеца /л. 69 – 71 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; **14)** договор от 1.11.2018 г. за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и адвокатско дружество „Г. и Г.“, с предмет – оказване на правна помощ във връзка със засечено нарушение на авторски права на ищеца чрез посочен URL адрес /този на ответника/, с цел откриване на нарушителя, обезпечаване на доказателства, преговори, представителство и подготовка за сключване на споразумение за доброволно уреждане на спора във връзка с увреждане на авторски права на ищеца, срещу уговорено възнаграждение в размер на 300 лв.

Представени са и 2 бр. писмени свидетелски показания от 18.12.2018 г. на Д. Т. – съпруга на ищеца. В клетвена декларация /л. 25 – 26 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/ същата е заявила, че е присъствала на момента, в който ищецът е направил процесната фотография в гр. Верона, която е изобразена в декларацията. В писмени показания /л. 74 – 75 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/ същата е посочила, че е била свидетел на нещастieto на съпруга ѝ, което непрекъснатата кражба на онлайн творбите му причинява. Ищецът граждал кариерата си на професионален фотограф от много години, а това че снимките му се крадели без заплащане и без посочване на името му, се отразявало фатално на самочувствието му като професионалист. Той се чувствал принизен и унижен от факта, че хората не показвали никакво уважение към труда и кариерата му, а незачитането на таланта и труда му го карало да се чувства омаловажен и обиден.

Към отговора на исковата молба са представени разпечатки от Интернет сайтове, съдържащи сходни на процесната фотография, както и разпечатки от страници от сайта www.photoclaim.com.

Към становище от 23.06.2020 г. ищецът е представил и други доказателства на дигитален носител, съдържащи електронни документи и видеозапис.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **частично основателна**.

1. По предмета и процедурата на делото

Предмет на настоящото дело е искова претенция по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от извършени от ответника твърдени нарушения на авторско право на ищеца спрямо фотографско произведение. Ищецът претендира за заплащане на общата сума 1 489,74 лв., като допълнително е конкретизирал какви пера включва: 704 лв. – пропуснати ползи под формата на неполучено авторско възнаграждение, 300 лв. – претърпени загуби по формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, 39,60 лв. – загуба по формата на платени нотариални такси и 196,14 лв. – лихви за забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи за периода 17.03.2016 г. – 3.01.2019 г., както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250 лв., представляващи част от общо претендирано обезщетение от 1 000 лв.

Независимо от тази конкретизация обаче не се касае до отделни иски, а до един такъв. Изяснено е в практиката по чл. 290 ГПК на ВКС^[1], макар и незадължителна, че предмет на иска по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП е обезщетението, което нарушителят следва да заплати на носителя на правото, за да репарира негативните последици от нарушението. Съдържанието на обезщетението е определено в чл. 95, ал. 2 ЗАПСП, според който обезщетението се дължи за всички вреди, пряка и непосредствена последица от нарушението. От тази и следващите алинеи следва, че законът третира правото на обезщетение за едно нарушение като единно, без значение от вида на вредите и включените в него пера. Отделните неблагоприятни последици от нарушението /отделните видове вреди – имуществени или неимуществени и допълнителното им подразделяне по пера/ са част от обстоятелствата, които се вземат предвид при определяне на размера на единното обезщетение, но не обуславят възникването на отделни материални права на обезщетение, които да бъдат предмет на отделни иски. Правото на обезщетение е едно и неговият размер следва освен с обстоятелствата по чл. 95, ал. 3, да е съобразен с изискването за специална и генерална превенция по чл. 95, ал. 4 – да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото. Аргумент в подкрепа на този извод се съдържа и в разпоредбата на чл. 95а, ал. 1 ЗАПСП, която предвижда, че при липса на достатъчно данни за размера на иска ищецът може да иска като обезщетение парична сума от 500 до 100 000 лв. или равностойността на предмета на нарушението при съобразяване и на получените вследствие на нарушението приходи. Следователно, за надлежното сезиране на съда е достатъчно в исковата молба да са наведени твърдения за произлезли вреди от нарушението и да е посочен размера на претендираното обезщетение като глобална сума. Какво е действителното изражение на вредите и от какво се състоят те е въпрос от значение за доказването на иска и за преценката на обстоятелствата по чл. 95, ал. 3 ЗАПСП, в зависимост от които съдът формира становището си за справедливия размер на обезщетението, който следва да се присъди на увредения носител на нарушеното право. Ето защо в случая се касае до един иск за заплащане на обезщетение в размер на 1 489,74 лв.

Настоящият иск е предявен по специалния процесуален ред на Регламент (ЕО) № 861/2007 за създаване на европейска процедура за иски с малък материален интерес. Целта на същия е да регламентира автономна, опростена, стандартизирана искова процедура, приложима във всички държави членки на ЕС, която да улесни достъпа до правосъдието, да допринесе за намаляване на разходите и продължителността на производството при разглеждане на иски по презгранични дела, гарантираща равни условия за страните по нея. Процедурата е алтернативна на общия

процесуален ред в отделните държави, като нейното използване е по избор на ищеца. Нейното приложно поле обхваща: **1)** граждански и търговски спорове, извън тези по чл. 2, ал. 2, с цена на иска, която не надвишава 5 000 евро в момента на получаване на исковия формуляр от компетентния съд, с изключение на всички лихви и разноски, които са **2)** презгранични дела – такова е всяко дело, в което поне една от страните е с местоживеене или обичайно пребиваване в държава членка, различна от държавата членка на сезирания съд. В случая и двете условия са спазени – цената на иска е под 5 000 евро (1 489,74 лв.), като ищецът е германски гражданин с местоживеене в Германия, а ответното дружество е със седалище в България.

Регламентът предвижда следните специфични процесуални правила:

- процедурата е стандартизирана чрез използването на формуляри за процесуалните действия на страните, като започва чрез подаване от ищеца на стандартен исков формуляр А;
- адвокатската защита не е задължителна /чл. 10/;
- процедурата по принцип е писмена – развиваща се въз основа на писмени доказателства, чрез размяна на книга между страните и без провеждане на устно изслушване, т.е. без открито заседание /чл. 5, ал. 1/;
- съдът може да проведе устно изслушване само ако счете, че не е възможно съдебното решение да бъде постановено въз основа на писмените доказателства, или ако е поискано от една от страните; съдът може да откаже подобно искане, ако счете, че с оглед на обстоятелствата по делото устното изслушване не е необходимо за провеждането на справедлив процес /чл. 5, ал. 1а/;
- устното изслушване може да се проведе чрез използване на подходяща технология за комуникация от разстояние, като видеоконферентна или телеконферентна връзка, каквато е на разположение на съда, освен ако поради конкретните обстоятелства по делото използването на подобни технологии не е уместно за провеждането на справедлив процес /чл. 8, ал. 1/;
- съдът използва най-простия и най-необременяващия начин за събиране на доказателства /чл. 9, ал. 1/, като са допустими и писмени показания на свидетели, вещи лица или страни /чл. 9, ал. 2/;
- може да се събират доказателства чрез вещи лица или устни показания, само ако не е възможно съдебното решение да бъде постановено въз основа на други доказателства;
- съдебното решение се постановява в 30-дневен срок от устното изслушване или след получаване на цялата информация, необходима за решаване на делото /чл. 7, ал. 2/;
- решението е предварително изпълняемо без екзекватура /чл. 15, ал. 1/, като може да се преразгледа в изключителни случаи /чл. 18/.

По всички неуредени в регламента въпроси се прилага националното процесуално право на държавата членка на сезирания съд. Сред тези въпроси са и доказателствената стойност на събраните доказателства и тяхната преценка от съда. По-специално, регламентът не урежда различна доказателствена сила или доказателствена стойност на отделните доказателства от тази по националното право, нито дерогира основния принцип по чл. 12 ГПК, възприет и във всички останали държави членки, а именно – правомощието на съда да преценява всички доказателства по

делото и доводите на страните по вътрешно убеждение /чл. 12 ГПК/. Постановеното по този ред в българско производство решение подлежи на въззивно обжалване /чл. 624, ал. 2 ГПК/, както и на касационно обжалване при условията на чл. 280 /чл. 624, ал. 3 ГПК/.

При тази общността уредба, която има примат над националното право, е несъмнено, че са допустими и писмени показания на свидетели, вещи лица или страни, въпреки, че българският ГПК не допуска такива. Следва обаче да се изясни какво се разбира под „писмени показания“. Според въззивния съд общността уредба предвижда изключение единствено от формата на тези показания и от принципа за непосредственото им устно изслушване от съда. Не е установено обаче изключение от основната същността характеристика на едно изявление, за да представлява показание до съд. За такова може да се приеме само изявление, което е специално предназначено да обслужва доказването в конкретен съдебен процес. Това означава самото изявление да е направено в периода на висящост на съдебния процес и да е адресирано до съда по конкретното дело. Лицето, което дава писмените показания, следва да е наясно със специалната им доказателствена цел и с отговорността, която носи при невярност, а това означава то да знае, че ги дава по конкретно съдебно производство. Подобно знание може да има само, ако това съдебно производство е било висящо към момента на даване на показанията, тъй като при липсата в обективната действителност на този факт, той не би могъл да се знае – би могъл единствено да се прогнозира и предполага, но не и да се знае. Следователно, едно писмено изявление може да има характера на „писмено показание“ само, ако: 1) е дадено след образуването на съдебното производство, и 2) от него недвусмислено личи, че е дадено с намерение да обслужи нуждите на конкретното висящо производство.

2. По основателността на иска по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП

Претенцията се основава на твърденията на ищеца, че е титуляр на авторско право върху процесното фотографско произведение и на ползването му без негово съгласие от ответника. Преди да разгледа спорните въпроси по делото настоящият съдебен състав намира за необходимо да очертае накратко приложимата правна рамка.

Настоящият казус е с международен елемент, тъй като ищецът е чуждестранен гражданин. Това налага преди всичко да се прецени кое е приложимото материално право. Както е известно, в световен мащаб закрилата на правата на интелектуална собственост е базирана на два основни принципа^[2]: 1) тези права имат териториална ограниченост – техният правен режим /възникване, съдържание, времетраене, защита и прекратяване/ се уреждат само от правото на държавата, в която се търси тяхната закрила, и 2) защитата се предоставя при условията на т.нар. национален режим – на чуждестранните лица се предоставя същата защита, както на местните лица. Тези принципи са залегнали и в двата основни международни договора в тази област, по които България е страна – Бернската конвенция за закрила на литературните и художествените произведения и Универсалната конвенция за авторско право /Женевската конвенция/.

На тази основа е изградена и уредбата в ЗАПСП. Според чл. 99, ал. 1 този закон се прилага за: 1) произведения, чиито автори са граждани на Република България, граждани на държава – членка на ЕС или лица, които имат постоянен адрес в тях, независимо от това къде произведенията са

били публикувани за първи път; 2) произведения, чиито автори са граждани на държава, с която Република България е обвързана с международен договор в областта на авторското право, или лица, които имат постоянен адрес в такава държава, независимо от това къде са били публикувани за първи път; 3) произведения, които са публикувани за първи път или реализирани като архитектурни проекти на територията на Република България или на територията на държава, с която Република България е сключила международен договор в областта на авторското право, независимо от гражданството на техните автори; и 4) произведения, които са били публикувани за първи път на територията на държава, с която Република България не е обвързана с международен договор в областта на авторското право, но едновременно с това или в срок от 30 дни след това са били публикувани на територията на Република България или на територията на друга държава, с която Република България има такъв договор.

От горните правила е предвидено важно изключение в чл. 99, ал. 2 ЗАПСП, според която разпоредба когато този закон се прилага за произведения, създадени от граждани на чужди държави, или за произведения, които са били публикувани за пръв път в чужбина, носителят на авторското право се определя по съответния чуждестранен закон. Разпоредбата е относима само към определянето на *субекта* на авторското право, а не и към неговото съдържание и средства за защита, по които въпроси е приложимо българското право, ако защитата се търси в България.

Ищецът е гражданин на Германия, която е член на ЕС, поради което нейното право е приложимо за това дали той е носителят на авторското право върху процесната фотография. Уредбата по немския Закон за авторското право и сродните права [3] е сходна на българския ЗАПСП, но и с някои различия. По-конкретно, тя предвижда, че автор е съзателят на произведението /§ 7/. За фотографиите се съдържа специална уредба в § 72, която в ал. 2 предвижда, че правото върху фотография принадлежи на фотографа, като срокът за защита е 15 години от показването или от първото разрешено публично възпроизвеждане, а ако това не е станало – от създаването ѝ /§ 72, ал. 3/, като срокът тече от 1.01 на годината, следваща настъпването на релевантното събитие /§ 69/. Същевременно, в § 10, ал. 1 се съдържа презумпция за авторство – за такъв до доказване на противното се счита този, който е обозначен, вкл. чрез псевдоним или артистичен знак, като автор върху екземплярите на издадено произведение или върху оригинала на произведение на изобразителните изкуства по обичайния начин, вкл. чрез псевдоним или артистичен знак.

Не е спорно, че процесната фотография изобразява панорамна гледка от гр. Верона, Италия, заснета от замъка „Сан Пиетро“. Не е спорно и, че ответникът е използвал същата на собствената си Интернет страница /<http://www.globaltour.bg/> за рекламиране на обявена туроператорска услуга – организирано туристическо пътуване „Нова година 2016 във Венеция“, макар фотографията да не е от гр. Венеция, а от гр. Верона /л. 83 от гр. д. № 22/19 г. на СГС/. Ползването е във формата по чл. 18, ал. 2, т. 1 и § 2, т. 3 ЗАПСП – възпроизвеждане на произведението и във формата по чл. 18, ал. 2, т. 6 ЗАПСП – публично показване на произведение, създадено по фотографски начин, последното от които е релевантно само, когато е извършено по начин, даващ възможност произведението да бъде възприето от неограничен брой лица /чл. 18, ал. 3 ЗАПСП/. Публикуването на фотографията в Интернет сайта на ответника покрива тези форми на използване, тъй като безспорно представлява публично показване на произведенията на неограничен кръг лица, а предвид електронния вид на това публикуване несъмнено е извършено и

възпроизвеждане, доколкото произведенията са запаметени под цифрова форма на електронен носител /сървър на процесния сайт/.

Спорните въпроси по делото, предвид становището на ответника са следните: 1) дали тази фотография може да бъде годен обект на авторско право; 2) дали ищецът е автор на същата; 3) през кой период е продължило ползването от ответника; 4) дали ищецът е претърпял твърдените вреди и в какъв размер; 5) дали ищецът злоупотребява с правата си, предвид това, че е завел редица сходни дела в България, както и, че е създател на платформата photoclaim.com. По тези въпроси въззивният съд намира следното:

(1) В исторически и сравнителноправен план въпросът дали и в каква степен фотографските произведения се ползват с авторскоправна защита е дискуссионен и различно регулиран. В част от правните системи те се закрият без никакви специални условия, в други – при известни условия /художествен или документален елемент, художествено, научно или техническо естество, оригиналност/, в трети – закрила с авторско право имат само художествените фотографии, а останалите фотографии се закрият от сродно право с по-къс срок на закрила, а в четвърти – фотографиите се ползват с автономна закрила^[4]. Според първия български Закон за авторското право от 1921 г. фотографските произведения са обект на авторска закрила със специален статут, като: 1) условие за запазване на авторското право на фотографа е изискването на всеки екземпляр от фотографията да бъдат означени фирмата или името, презимето и местожителството на фотографа или издателя, както и годината на издаване, 2) срокът за закрила е 5 години от издаването на произведението, който се увеличава на 10 години за издадени във вид на сборник или серия от снимки, които представляват самостоятелен художествен, исторически или научен интерес, а за фотографии, които са съставна част от литературни произведения, закрилата трае през целия период на закрила на авторското право върху литературните произведения.

В чл. 3 от действащия ЗАПСП от 1993 г. е предвидено, че обект на авторското право е всяко произведение на литературата, изкуството и науката, което е резултат на творческа дейност и е изразено по какъвто и да е начин и в каквато и да е обективна форма, като част от изрично изброените обекти са и фотографските произведения и произведения, създадени по начин, аналогичен на фотографския /чл. 3, ал. 1, т. 7 ЗАПСП/. При тази законова уредба в правната теория са изказани виждания, че с авторскоправна защита по българското право се ползват фотографски произведения, които са: 1) резултат на творческа дейност^[5], и 2) произведения на изкуството, като и двата критерия следва да се схващат широко^[6]. Няма единство във вижданията коя дейност е „творческа“, но е безспорно, че художествените или научни достойнства на произведението са безразлични за авторскоправната му закрила, а с известни условности се приема, че творческа е целенасочената човешка дейност, която води до възникването на оригинално произведение /което не копира друго такова/, както и, че по принцип „всичко, които е достойно за копиране, е достойно за закрила“^[7]. Ето защо в практически аспект може да се приеме, че по действащото българско право по принцип са защитени всички фотографски произведения, освен тези, които явно и очевидно нямат творчески характер /напр. снимки само на бял екран, абсолютно неясните изображения и др. подобни/, но при всички положения такъв творчески характер не може да се отрече за фотографии, към които има интерес за използване или е осъществено такова по смисъла на чл. 18, ал. 2 ЗАПСП.

В светлината на горните разсъждения процесната фотография безспорно е обект, годен за

закрила от авторско право, като произведение на творческа дейност на техния автор, още повече, че тя е била използвана в търговската дейност на ответното дружество. Без значение е дали в същата са означени авторът и източникът /вкл. воден знак/, каквото изискване липсва в действащия ЗАПСП /за разлика от ЗАП от 1921 г./. Що се отнася до това дали е оригинално произведение, то следва да се има предвид, че противно на доводите на ответника тази оригиналност не отпада от това, че всеки може да заснеме същия пейзаж в същата перспектива, нито че това е правено многократно от различни лица, включително и свободно. При фотографските произведения оригинален е всеки заснет кадър в определен момент чрез определено устройство, с определени технически характеристики. Ако същата сцена е заснета от друго лице, то така заснетото също е оригинално – то нито е заснето в абсолютно същия момент, нито е със същото устройство, нито със същите характеристики, нито пък е напълно същия кадър /винаги има поне някакви малки разлики в експозицията или перспективата/. Същевременно, не съществува никаква забрана една и съща сцена, пейзаж и т.н. да бъдат заснемани от различни лица – противното би направило невъзможно съществуването на фотожурналистиката, нито медийната свобода. Дори и в тези случаи всеки създател на конкретната фотография притежава авторските права върху нея, без да може да се противопостави на авторските права на друг фотограф върху създадена от него друга фотография на същата сцена. По тази причина плагиатството при фотографиите е изключено, а единствено е възможно приписването на авторство на чужди фотографии. Ето защо процесната фотография е годен обект на авторско право.

(2) Както бе посочено по-горе, според приложимия германски закон автор е съзателят на произведението, а конкретно за фотографии – фотографът. В същия смисъл, но с друг изказ, е и българският закон – чл. 5 ЗАПСП. И двата закона предвиждат сходни оборими презумпции за установяване на авторството – за такъв до доказване на противното се счита този, който е обозначен, вкл. чрез псевдоним или артистичен знак, като автор върху екземплярите на издадено произведение или върху оригинала на произведение на изобразителните изкуства **по обичайния начин**. Презумпцията не ограничава начините на доказване на авторството – то може да се доказва, вкл. и презумпцията да се оборва, с всички допустими доказателствени средства, които се преценяват от съда по вътрешно убеждение в тяхната съвкупност.

Същевременно, акцентът в презумпционните предпоставки е обозначаването да е станало **по обичайния начин**, а не толкова да е непосредствено върху екземпляра на произведението. Този начин следва да е такъв, че недвусмислено да сочи на личността на автора. При това законът не урежда къде точно да бъде обозначен екземплярът – възможно е това да стане както върху лицевата част на произведението, така е върху неговата задна част или обратна страна. Специално за визуални произведения по-разпространената практика е означението да е върху гърба на физическия екземпляр, тъй като обозначаването върху лицевата част намалява художествените и естетически качества на самото произведение. По тази причина е обичайно за картини, а особено за фотографии, обозначаването на автора да бъде на гърба на физическия екземпляр. С навлизането на дигиталните технологии обаче нещата стоят по различен начин. Обективно невъзможно е при произведение в електронна форма обозначаване на гърба на екземпляр /копие/ от произведението, а единствено мислимо е върху самия електронен запис от произведението, но това рядко се практикува поради посочените естетически съображения. Действително, съществуват и по-елегантни дигитални технологии – като напр. електронен воден знак, както и различни форми на скрити надписи, но не само те могат да обосноват прилагането на посочената

презумпция за авторство. За публикувани в Интернет фотографии обичайните начини за обозначаване на автора са най-различни. Ноторно е, че в практиката се срещат случаи както на означаване на автора в текст непосредствено под или до фотографията, така и на публикации в лични сайтове, блогове или лични профили в социални мрежи, които персонализирани пространства в Интернет ясно са обозначени, като ползващи се именно от това лице. Всички тези начини по недвусмислен начин сочат на авторството, поради което те също могат да обосноват прилагането на горепосочената презумпция.

Ищецът твърди, че процесната фотография е била публикувана на негови лични Интернет сайтове, което ако е вярно, е релевантно за прилагането на презумпцията за авторство. За доказване на това обстоятелство ищецът е представил писмени доказателства, вкл. и в електронна форма, което е допустимо съгласно чл. 184 ГПК и Регламент (ЕО) № 861/2007 – описани по-горе. От съвкупната им преценка се установява, а и това не се оспорва от ответника, че ищецът е регистрирал и администрира лични Интернет сайтове с URL адреси www.daily-hdr.com и www.sumfinity.com, последният от които е регистриран от него на 26.01.2013 г., в които се съдържа представяне на ищеца като фотограф и портфолио от снимки. От така представените разпечатки на различни страници в тези сайтове се установява, че в тях е публикувана и процесната снимка с пейзаж от гр. Верона /според посоченото в първия сайт – на 29.10.2012 г./, като съдържанието на хартиените документи се потвърждава и от лична проверка от съда чрез отваряне на тези сайтове. В публикациите се съдържат и конкретни данни за мястото и времето на заснемане, данни за фотоапарата и настройките му. В същите ясно е посочено, че ищецът е автор на тази фотография. Визуалната съпоставка между фотографията на сайтовете на ищеца с тази на сайта на ответника /л. 83 от гр. д. № 22/19 г. на СГС/ сочи на идентичност между двете, за който извод не са необходими специални знания.

Следователно, процесната фотография е публикувана на Интернет сайт на ищеца, в който ясно е означено неговото авторство. Това означава, че фотографията е обозначена по обичайния начин относно авторството, което е достатъчно за прилагането на горепосочената оборима презумпция в полза на ищеца. Приложените към становището на ищеца от 23.06.2020 г. писмени доказателства допълнително подкрепят този извод. Що се отнася до клетвената декларация от 18.12.2018 г. на Д. Т. – съпруга на ищеца /л. 25 – 26 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/, то същата не може да се приеме за писмено свидетелско показание по смисъла на чл. 9, ал. 2 от Регламент (ЕО) № 861/2007, доколкото е съставена преди образуване на настоящото съдебно производство, а и от нейното съдържание не следва, че е съставена със знанието на лицето, че ще бъде предназначена за нуждите на съдебното доказване по конкретното производство.

Същевременно, самият ответник нито твърди, нито представя доказателства, че той или друго лице, различно от ищеца, притежава авторските права върху процесната фотография. От цялостната му защитна позиция е видно, че фотографията не е създадена по негово възлагане, а е копирана от други Интернет сайтове с ясното съзнание, че е чужда, т.е. върху нея ответника не притежава права на ползване, отстъпени по надлежния ред. В публикацията на фотографията на неговия Интернет сайт липсва обозначаване на автора, поради което не би могло да се обоснове прилагането на презумпцията за авторство в полза на друго лице. Следователно, налице са доказани предпоставки за прилагане на презумпцията за авторство в полза на ищеца и липса на проведено от ответника насрещно доказване на същия факт. При това положение правилата на

съдебното доказване налагат съдът да приеме за установено, че ищецът е автор на процесната фотография.

(3) Ищецът твърди, че ответникът е ползвал фотографията по посочения по-горе начин в периода 11.11.2015 – 17.03.2016 г. Ответникът не оспорва ползването на 11.11.2015 г., а и то косвено се подкрепя и от търговската оферта, към която е публикувана фотографията – за организирано туристическо пътуване „Нова година 2016 г. във Венеция“. Ето защо ползването на тази дата е безспорно установено.

Оспорва се обаче ползването да е продължило до 17.03.2016 г. включително. За доказването на това обстоятелство ищецът е представил в хартиена и електронна форма следните доказателства: 1) разпечатка от скрийншот от сайта на ответника, съдържащи процесната фотография, с посочена дата от компютърното устройство – 17.03.2016 г. /л. 30 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/; и 2) клетвена декларация от 28.12.2018 г. на Д. Т. – съпруга на ищеца /л. 33 – 34 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/, в която същата е декларирала, че скрийншотът е бил направен в офиса им на 17.03.2016 г. от техния служител А. А.. В отговора от 5.06.2020 г. на исковата молба ответникът изрично е оспорил тези доказателства относно тяхната доказателствена стойност и допустимост /за клетвената декларация/. Въззивният съд споделя тези възражения. По вече изложените по-горе съображения клетвената декларация не представлява писмено свидетелско показание, поради което то не може да се цени като такова. Скриншотът представлява частен документ, поради което предвид оспорването на ответника, посочената в него дата /17.03.2016 г./ не може да се приеме за достоверна. Нейната достоверност може да се преценява само с оглед разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ГПК, според която частният документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа. Такъв „друг факт“ по делото не е доказан.

Ето защо въззивният съд намира за доказано ползването на фотографията от ответника на 11.11.2015 г. и за недоказано през останалия исков период – до 17.03.2016 г.

(4) В тежест на ответника е било да докаже, че ползването на фотографията е извършено със съгласието на носителя на авторското право – ищеца. Това не е сторено, а и не се твърди. Следователно, ползването е неправомерно, поради което ответникът дължи на ищеца обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението.

Ищецът претендира общата сума 1 489,74 лв., включваща: 704 лв. – пропуснати ползи под формата на неполучено авторско възнаграждение, 300 лв. – претърпени загуби по формата на разходи за адвокатско възнаграждение за извънсъдебна помощ, 39,60 лв. – загуба под формата на платени нотариални такси и 196,14 лв. – лихви за забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи за периода 17.03.2016 г. – 3.01.2019 г., както и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250 лв., представляващи част от общо претендирано обезщетение от 1 000 лв.

Както бе посочено по-горе, отделните неблагоприятни последици от нарушението /отделните видове вреди – имуществени или неимуществени и допълнителното им подразделяне по пера/ са

част от обстоятелствата, които се вземат предвид при определяне на размера на единното обезщетение, но не обуславят възникването на отделни материални права на обезщетение, които да бъдат предмет на отделни искиове.

За доказване на твърдените пропуснати ползи ищецът е представил извадки от Интернет страници /от сайтовете <http://bvpa.org>, <https://www.gettyimages.com> и от собствения му сайт/, както и други документи – извадка от първа страница и указателя на съдържанието на “Bildhonorare”, извадки от MFM таблици. Всички тези документи са частни и не могат да се противопоставят на оспорвания ги ответник. Същевременно, каква е средната пазарна цена на ползване на подобна фотография не е ноторно обстоятелство, поради което правилно СГС е назначил служебно с определения си от 6.08.2020 г. оценителна експертиза, която да изясни този въпрос. Поради невнасяне от ищеца на определения депозит, такава не е изготвена. Ето защо това обстоятелство остава недоказано, а от там и, че размерът на пропуснатата полза за ищеца е в претендирания размер от 704 лв. Поради това недоказана се явява и акцесорната претенция в размер на 196,14 лв. – лихви за забавеното плащане на обезщетението за пропуснати ползи за периода 17.03.2016 г. – 3.01.2019 г.

Ищецът е представил 2 бр. сметки/фактури от 4.10.2018 г. и 16.11.2018 г. по чл. 89 ЗННД /л. 73 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/ за заплатени нотариални такси за удостоверяване на препис и съдържание в размер на 64,86 лв. и за удостоверяване на съдържание в размер на 132 лв. От тези доказателства обаче не се установява връзка с настоящото дело. Твърдението в исковата молба е, че ищецът е направил разноски за обезпечаване на доказателства чрез заверка на препис и съдържание на документа от нотариус в размер на 39,60 лв. По делото обаче този нотариално заверен документ не е представен, нито е ясно какъв е той и дали има връзка със спора. Ето защо и твърдението за тази вреда остава недоказано.

От представения договор от 1.11.2018 г. за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и адвокатско дружество „Г. и Г.“, е видно, че ищецът е извършил разход в размер на 300 лв. за наемане на дружеството за оказване на правна помощ във връзка със засечено нарушение на авторски права на ищеца чрез посочен URL адрес /този на ответника/, с цел откриване на нарушителя, обезпечаване на доказателства, преговори, представителство и подготовка за сключване на споразумение за доброволно уреждане на спора във връзка с увреждане на авторски права на ищеца. Според въззивния съд този разход е в пряка причинна връзка с нарушението на ответника, като не може да се приеме за излишен и неразумен предвид това, че е логично и приемливо при подобно нарушение и то на права на лице, което не пребивава в България, последното да потърси правна помощ от адвокат, вкл. и за извънсъдебно уреждане на спора. Ето защо тази вреда е доказана.

Що се отнася до претендираните неимуществени вреди, то единственото ангажирано доказателство за тях са писмените показания без дата на съпругата на ищеца Д. Т. /л. 74 – 75 от гр. д. № 22/2019 г. на СГС/. По вече изложените по-горе съображения тези показания не могат да се приемат за годно доказателство. Същевременно, съдът приема, че нарушение като процесното по естеството си винаги причинява негативни психически изживявания за титуляра на нарушеното право, т.е. неимуществени вреди има, но не е установен техният обхват.

Следователно, от всички твърдени от ищеца вреди, със сигурност доказани са тези в размер на

300 лв. – за наетото адвокатско дружество за извънсъдебно съдействие. Вредите във формата на разходи за нотариални такси остават недоказани от гледище на връзката им с казуса. За останалите вреди /пропуснати ползи и неимуществени вреди/ липсват данни за обхвата им, но е логично да се предположи, че такива вреди има. Ето защо съдът намира, че има основание обезщетението да се определи на база правилата на чл. 95а ЗАПСП.

Според чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска като обезщетение от 500 лв. до 100 000 лв., като конкретният размер се определя по преценка на съда при условията на чл. 95, ал. 3 и 4. Според чл. 95, ал. 3 ЗАПСП при определяне размера на обезщетението съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението, а според ал. 4 съдът определя справедливо обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото. Тълкувайки систематично и телеологично трите разпоредби въззивният съд намира, че визирият минимален размер на обезщетението от 500 лв. е приложим не само, когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, но и когато има данни за неговия размер и той е по-малък. Няма законова логика при липса на данни размерът да е минимум 500 лв., а при наличие на такива – да е по-малък. До този извод води и разпоредбата на чл. 95, ал. 4 ЗАПСП, от която следва, че това обезщетение **няма само репарационен характер**, но и санкционен и превантивен такъв. Същевременно, от съдържанието на чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП ясно следва, че волята на законодателя е размерът на тази санкция да бъде минимум 500 лв. за всяко отделно нарушение, освен ако ищецът е доказал по-големи реално претърпени имуществени вреди.

По настоящото дело ищецът не е провел доказване, че е претърпял по-големи вреди от законовия минимум по чл. 95а, ал. 1, т. 1 ЗАПСП, поради което той има право само на този минимум за доказаното нарушение, извършено на 11.11.2015 г., т.е. **500 лв.**, заедно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. В останалата част искът за обезщетение е неоснователен до пълния предявен размер от 1 489,74 лв.

(5) Ирелевантно към основателността на иска е дали ищецът е завел и други сходни дела в България, както и, че е създател на платформата photoclaim.com, имаща за цел да открива неразрешени ползвания на фотографски произведения. Нито от това обстоятелство, нито от липсата на обозначаването му като автор във фотографията, следва, че той злоупотребява с правата си. Всеки носител на право разполага с процесуалната възможност да го защитава срещу всяко нарушение. Ответникът не би могъл да се счита за жертва на подобна „злоупотреба с право“, тъй като сам е използвал процесната фотография с ясното съзнание, че не е негова и не е придобил права за ползването ѝ от автора. Неблагоприятните за него последици не биха се случили, ако не беше извършил нарушението, което зависи изцяло от него.

Предвид гореизложеното обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която искът е отхвърлен за сумата 500 лв., който да се уважи. Решението следва да се отмени и в частта, с която на ответника са присъдени разноски за първоинстанционното производство за разликата над 398,62 лв. – съразмерно на отхвърления иск. В останалата част първоинстанционното решение следва да се потвърди.

3. По разноските за производството

При този изход на спора и на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ищеца разноски за производството съразмерно на уважената част от иска в общ размер на **432,76 лв.**, от които: 20 лв. – за заплатената държавна такса по исковата молба, 201,38 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение за първата инстанция по представения договор за правна защита и съдействие от 1.08.2018 г., 10 лв. – за заплатената държавна такса по въззивната жалба и 201,38 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция по представения договор за правна защита и съдействие от 25.11.2020 г.

На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите от ответника разноски за въззивното производство съразмерно на отхвърлената част от исковете в размер на **398,62 лв.** – за заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция по договор за правна защита и съдействие от 5.01.2021 г.

Настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 280, ал. 3 ГПК и доколкото цената на иска е под 5 000 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

---

[1] решение № 106/11.07.2012 г. по т. д. № 769/2011 г., на ВКС, II т.о.

[2] вж. повече в Г. Саракинов, Авторско право и сродните му права в РБ, изд. 2013 г., стр. 349 – 351.

[3] Gesetz über Urheberrecht und Verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz)

[4] вж. вместо всички Е. Лозев, Актуални проблеми на авторското право и сродните му права, изд. 2007 г., стр. 154 – 160.

[5] пак там.

[6] Г. Саракинов, Авторско право и сродните му права в РБ, изд. 2013 г., стр. 50 – 51.

[7] така Е. Лозев, Актуални проблеми на авторското право и сродните му права, изд. 2007 г., стр. 161 – 167.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 10.11.2020 г. по търг. дело № 2561/2019 г. на Софийския градски съд, VI-21 състав, **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от ищеца Н. Т. срещу ответника „Глобал Консулт БГ“ ЕООД иск по чл. 95, ал. 1 ЗАПСП за заплащане на сумата 500 лв., **както и в частта**, с която Н. Т. е осъден да заплати на „Глобал Консулт БГ“ ЕООД съдебни разноски за разликата над 398,62 лв., и вместо това постановява:

ОСЪЖДА на „Глобал Консулт БГ“ ЕООД с ЕИК – 200106758, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к. „Студентски град“, бл. 57, вх. В, ет. 8, ап. 8, **да заплати на Н. Т.**, роден на ***** г., гражданин на Федерална Република Германия, с адрес – Германия, гр. ***

****, ул. „****“ № **, на осн. чл. 95, ал. 1 от ЗАПСП сумата 500 лв. , представляваща обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, причинени от нарушение на авторското право на ищеца върху фотографията „Верона от замъка „Сан Пиетро“, извършено от ответника на 11.11.2015 г. чрез използване на фотографията на Интернет страницата на последния /http://www.globaltour.bg/ с цел реклама на туроператорска дейност без разрешение и съгласие на автора и без да го посочи за такъв, заедно със законната лихва от 4.01.2019 г. до окончателното изплащане, **както и сумата 432,76 лв.** – съдебни разноски за производството пред СГС и САС.

ПОТВЪРЖДАВА решението от 10.11.2020 г. по търг. дело № 2561/2019 г. на Софийския градски съд, VI-21 състав, в останалата част.

ОСЪЖДА Н. Т., роден на ***** г., гражданин на Федерална Република Германия, с адрес – Германия, гр. *** ****, ул. „****“ № **, да заплати на „Глобал Консулт БГ“ ЕООД с ЕИК – 200106758, със седалище и адрес на управление – гр. София, ж.к. „Студентски град“, бл. 57, вх. В, ет. 8, ап. 8, **на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 398,62 лв.** – разноски за исковото производство пред САС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____